

Magyar a magyarért

Irta: Pekárdy Gézané, tanítónő.

Személyek: Pista, Boris, Bözsi, Vilma, Kató, Jóska, Feri, Rózsi, Béla, Ágnes, Mária, Jani iskolás gyermekek, Tanítónéni, Miska, kis hős, Magyar angyal, Kis angyalok.

Történik, kinn a szabadban. Gyerekek mind magyar ruhában.

I. JELENET

Pista (egyedül): Én lennék az első? Én, a szegény, beteges kis árva? Hogy fáj a szívem, mikor ma a tanítónéni kért bennünket, hogy mi is járuljunk hozzá a felvidéki magyar testvérek megsegítéséhez. Hogy felragyogott a szeme minden gyermeknek! Hogy lelkesedtek! Hogy örültek! Csak én nem ígérhettem semmit! Mit is adhatnék? Magam is a falu és kis pajtásaim jóságából élek. Gyenge, erőtlén, beteg vagyok. Nem zugolódásképp mondom, édes Istenem. Hisz annyi hálával, szeretettel tartozom itt mindenkinek, amit soha, soha nem tudok visszafizetni. De magyar vagyok én is! Segíteni szeretnék én is! Hogy is mondta a tanítónéni? **Magyar a magyarért.** Mit tegyek? Mit csináljak? Istenem, Szűz Anyám, adj tanácsot!

II. JELENET.

(Bözsi, Vilma, Kató, Jóska, Feri, Rózsi bejönnek).

Bözsi: Jertek, jertek! Siessetek!

Vilma: Nehogy Mária előbb itt legyen.

Kató: Nini, csak még Pista van itt!

Jóska: Egyedül vagy?

Feri: Mikor jöttél?

Pista: Már kicsit előbb megérkeztem. Ugy siettem, hogy ha valamiben hasznotokra lehetnék, hát kéznél legyek.

Rózsi: Persze, hogy hasznodat vesszük Pista. Ma minden magyar emberre, minden magyar gyermekre szüksége van a hazának.

Pista: Mit tudok segíteni én, szegény árva? Akinek semmije sincs.

III JELENET.

(Béla, Boris, Ágnes bejönnek).

Béla, Boris, Ágnes: Szervusztok, gyerekek!

Többi: Szervusztok! Csakhogy megööttetek!

Boris: Jaj, olyan izgatottak vagvunk!

Ágnes: Mit is fogunk határozni?

Béla: Mit fogunk csinálni?

Bözsi: Csak már jönne Mária, hisz ő olyan okos, olyan ügyes.

Rózszi: Nem hiába jobbkeze a tanítónéninek.

Béla: Vöröskeresztes csapatunknak is ő az elnöke!

Feri: Meg is érdemli!

Vilma: De dolga is van ám sok vele!

Bözsi: Itt is vannak! Vele jön Jani is!

IV. JELENET.

(Mária, Jani bejönnek).

Mária: Szervusztok gyerekek! Régen vártatok már? Sajnálom, hogy megkéstem, de még sok elintézni valóm volt holnapra.

Rózszi: Nem sokat vártunk, Mária. De most minden pillanat olyan hosszú időt jelent. Mikor tudjuk, hogy segítő kezünk oly sok magyar testvér szenvedését rövidítheti meg.

Bözsi: Szeretnénk cselekedni, de mindjárt!

Mária: Magyar fellángolás! Örülök gyerekek, hogy ennyire egyek vagyunk az elgondolásban, remélem egyek leszünk a keresztülvitelben is!

Ágnes: Én már 10 pengőt kértem anyukától. Meg is kaptam!

Kató: Én csak ötöt tudok hozni.

Jóska: Én egy kabátot adok. Nekem már kicsi, de még egészen jó.

Jani: Én cipőt, harisnyát hozok.

Mind: Én is, én is hozok!

Pista: Mindenki, mindenki ad valamit, csak én, szegény árva nem tudok hozni semmit! Milyen szerencsétlen is vagyok én!

Rózszi: Pistikám! Ne szomorkodj! A jó Isten látja a te jó szándékodat, aranyos magyar szívedet. Majd meglátod, talál módot arra, hogy hozzásegíthess nagy mozgalmunkhoz.

Ágnes: Persze!

Jani: Légy jókedvű, Pistikánk!

Kató: Hisz annyi példát mesélt már Tanítónéni arról, hogyan lehet a legkisebb magyar is hasznos építő munkása a magyar hazának.

Pista: De hogyan? Hogyan? Én például hogyan?

Bözsi: Nem emlékszel a kis Miska történetére? amit egyik vöröskeresztes munkadélutánunkon mesélt a tanítónéni?

Pista: Nem voltam ott. Beteg voltam. Nem hallottam.

Vilma: Mária, meséld el még egyszer, mert Pista úgy sem nyugszik meg addig.

Boris: S a magyar a magyarért munkát kezdjük meg már a környezetünkben.

Ágnes: Ha pedig Pista szomorkodik, a mi örömünk sem teljes.

Mária: Idefigyelj hát, kis békétlenkedő. (Letelepednek.) Tul az Ipolyon, jóval feljebb, szegény magyar testvérek küzdenek a cseh erőszak és elnyomatás igájában. Hogy milyen állapotok vannak ott már 20 esztendeje, nem kell magyaráznom. Hisz minden nap beszélgettünk róla az iskolában. Az egyik falu lakossága az elmúlt napokban izgatottan leste s figyelte az ipolysági boldog eseményeket.

Mind: Igen a miénk! Ipolyság már a miénk!

Mária: Keresték az alkalmas időt és helyet, ahol találkozának s megbeszéljék, mit is cselekedjenek, ha rájuk is felvirrad a nagy nap, amikor boldog örömmel várhatják a Horthy-katonákat. Végre egy napban megállapodtak.

Pista (türelmetlenül): Mit csináltak? Hogy volt tovább? Ki az a Miska?

Mária: Figyelj tovább! Estefelé minden épkézláb ember, asszony, gyerek félve, lopva iparkodott a gyülekező helyre. Indult az egész falu. Senki sem akart otthon maradni. De arra mégis csak gondolni kellett, hogy valakit őrnek állítsanak. Hátha meglepi őket a cseh katonák, csendőrök. S akkor jaj a magyarnak!

Mind: Bizony jaj!

Pista: Istenem! Milyen szívesen őrt álltam volna!

Béla: Pista, kis hős magyarunk, hát azt hiszed, ott nem akadt vállalkozó?

Pista: Hiszen, tudod, hogy azok is magyarok.

Mária: Hát ide figyelj! Volt a faluban egy szegény, árva fiucska, olyan, mint te. Se anyja, se apja, senkije.

Pista: Akár csak én.

Rózsi: Ő is olyan nagyon szerette a hazáját, akár csak te.

Pista: Hogy hívták a kis fiút?

Ágnes: Miskának, a kis púpos Miskának.

Pista: Púpos? Hát még ez is? Hisz akkor ő még szerencsétlenebb nálam is.

Feri: Bizony, Pistikám!

Mária: Mikor a gyülekező magyarok, nagy buzgalmukban nem akartak az őr szerepére vállalkozni, egyszer csak a tömegből előre iparkodott ő, a kis púpos Miska. — Őrt kerestek? Ít vagyok! Én szívesen állok őrt helyettetek! — Voltak, akik megmosolyogták a kis Miska buzgalmát, hogy mit is tudna csinálni egy ilyen kis fiú. Hisz olyan picike, hogy messzire el sem lát.

Pista: Hát a fa mire való? Majd felmászik oda.

Mária: Ő is erősködött, hogy csak bizzák rá. Ügyes lesz! Hadd csináljon valamit ő is a hazáért! Addig, addig könyörgött, míg beleegyeztek.

Pista: Hála Istennek! Már úgy féltem, hogy nem adnak alkalmat szegénynek.

Béla: Mire, te fiú?

Pista: Hát hogy megmutassa a bátorságát! S mi lett azután?

Rózsi: Megállapodtak abban, hogy ha Miska csehet lát, jelt ad.

Pista: Jaj, de érdekes! Éppen úgy, mint a katonák a háboruban. S mi lett a jelszó?

Béla: Mit gondolsz Pista, mi a Felvidék jelszava?

Feri: Nem jössz rá? Gondolkozz csak!

Jóska: Megmondjuk?

Pista: Várjatok csak! Várjatok csak! Mi is lehet? Tudom már! Tudom már!

Feri: No mondd hát, ha tudod!

Mind: Halljuk! Halljuk!

Pista: Vissza! Mindent vissza!

Mind: Ugyvan! Mindent vissza! Mindent vissza!

Mária: Hát igen! Miska csillogó szemmel, mosolygó arc-cal vett bucsut a falu népétől. Fontos kötelességének tudatában, büszkén indult a megfigyelő helyre. Boldog büszkeséggel szívében imádkozott a magyarok Istenéhez, hogy kötelességét jól teljesíthesse. Míg a tömeg belemerült a tervezgetésekbe, telt, mult az idő. Egyszer csak Miska észrevette, hogy valami sötét árnyék húzódik óvatosan, vigyázva a fák között. Hiába vigyáz! A lehullott őszi avar megzörren a óvatos lépések alatt. Ez elég ahhoz, hogy a kis hős meglássa, tudja, hogy a cseh jár ott s miért jött. S ha jött, gondolta Miska, akkor — amilyen gyáva a cseh —, nem is egyedül jött. Csakugyan, jobbról is, balról is egy-egy sötét alak tűnt fel fegyveresen.

Pista: Jaj, Istenem! Miska! Mi lesz Miska?

Mária: Miska törte a fejét, mit is csináljon. Sok gondolkozni való idő azonban nem volt. Cselekedni kellett! Arra nem akart menni, ahol testvérei voltak.

Feri: Hát persze, csak nem vezeti rájuk a gonosz cseheket.

Pista: Akkor áruló lett volna!

Mária: Futni kezdett, hogy magára vonja a cseh katonák figyelmét. De éppen az ellenkező irányba. Torkaszakadtából kezdett kiabálni, hogy a magyar gyülekezet meghallja: Vissza! Vissza! Mindent vissza! Pozsonyt vissza! Nyitrát vissza!

Mind: (Kis nemzeti zászlókat magasba emelve, lelkesedéssel) Vissza! Mindent vissza! Pozsonyt vissza! Nyitrát vissza!

Pista: (Türelmetlenül) Azután! Azután!

Kató: Mond most tovább te, Rózsi!

Rózsi: Szomorú amit még mondhatok. Nagyon szomorú.

Pista: Szegény kis Miska. Mi lett vele?

Rózsi: A szegény beteg, púpos fiucska nemsokáig bírta a futást. Apró lábai hamar kifáradtak. A katonák mindig közelebb és közelebb jutottak hozzá. Megállj! kiáltottak. De ő nem állt meg! Dehogy állt volna! Hisz a magyarokhoz még nagyon is közel voltak. Egyszer csak a néma, sötét októberi éjszaká-

ban puskalövés verte fel az erdő csendjét.

Pista: Jaj, édes jó Istenem!

Rózszi: Egyetlen egy lövés. Elég volt. Hisz oly kicsike, beteges, árva kis fiucska kapta. Neki éppen elég volt. A lövés zajára, a magukról elfeledkező, odarohanó magyarok már csak egy kis halottat találtak. Nem törődtek a cseh szuronyokkal, a puskatussal, karjukra vették, szólitgatták, simogatták, hívták vissza: Miska, kis hősrünk, gyere vissza! — De ő már a mennyországban járt a kis angyalokkal. Ott csodálkozott, hogy miért siratják őt, aki olyan üdvözülten boldog. Magyar katona, magyar hős, ki testvéreiért áldozta kicsi életét.

Mind: (Sirva) Amen!

Pista: Istenem, de szép, de gyönyörű volt!

Rózszi: De szomorú is ez a magyar sors!

(Ének. Bús magyarok imádkoznak...)

Mária: Az nem is fiú, de földönjáró kis angyal volt. Mondd, mit szólsz ehhez, Pista? Hallgatsz? Sirsz? Belátod már, hogy mindenki számára jöhet idő, amikor helytállhat magyar mivoltáért?

Bözszi: De ne gondold, hogy a jó Isten minden magyar gyermektől ilyen nagy áldozatokat követel. Ó nem!

Tanítónéni: Bizony nem, kedves gyermekeim!

Mind: Jaj, a tanítónéni! Isten hozta, kedves tanítónéni!

Tanítónéni: Már régóta itt hallgatlak benneteket. S örül a lelkem, hogy ezt a kis történetet ilyen mélyen a szívetekbe zártátok. Jegyezzétek is meg egész életetekre, mint ahogy a falu és a Felvidék hőse marad a kis Miska mindörökre.

Pista: Igen, ő hős! Neki jól!

Tanítónéni: Miért vagy olyan szomorú, Pista? Olyan elégedetlen vagy! Nem ismerek rád. Azt gondolod, csak az szolgál a hazának, aki életét adja érte?

Pista: Igen, igen, mert így megmutatja, hogy milyen lángoló szeretet él a szívében hazája iránt.

Tanítónéni: Így gondolod? Nem egészen így van, fiam. Mi lenne velünk, ha csupa hazaszeretethől mindenki meghalna? Hova lenné akkor a magyar nép? Hová lenne szép Nagymagyarországunk? Igen, nagy dolog a hazáért áldozni életünket, de higgyétek el gyerekek, van olyan nagy dolog a haza céljainak kívánalma szerint végigélni azt! Hosszu egy emberélet. Van benne alkalom, hogy munkánkat, örömrünket, bánatunkat, szenvedéseinket, mindent, de mindent felajánlhassunk a magyar ügynek. Már ma meg is kezdhettek. Erre az együttműködésre int bennünket a Főméltóságú Asszony — a „Magyar a magyarért” — címen megindított mozgalma. Ez a kiáltvány mindenkinek szól. Öregnek, javakorbelinek, ifjunak, gyermeknek. Nektek is, mindnyájatoknak. Magyar a magyarért, mindenki a maga módja, tehetsége szerint.

Mind: Igen, igen!

Boris: Azért jöttünk össze, hogy megbeszéljük, ki mit tud adni felvidéki magyar testvéreink megsegítésére.

Tanitónéni: Ez nagyon szép, nagyon megható dolog, gyerekek. Büszke vagyok rátok!

Jani: Igen, már gyűjtöttünk is.

Ágnes: Tanitónéni tudom, meg lesz velünk elégedve.

Pista: Csak én... csak én nem hoztam semmit... Semmim sincs.

Bözszi: Annyit vigasztaltuk már, szegénykét.

Ágnes: De nem akar megérteni bennünket...

Tanitónéni: Na lássuk csak! Gyere ide Pista! Azt mondod, semmi sincs. Hát benn itt mi dobog olyan erősen, olyan követelően?

Pista: A szívem.

Tanitónéni: Igen, a kis szived. A hűséges, melegen dobogó kis magyar szived. Azt hiszed arra nincs azoknak a magyar testvéreknek szüksége? Abban a kiáltványban az is benne van, **szív a szívért!** Vagy te ezt nem hallottad?

Mind: Igen, igen! Hallod Pista?

Tanitónéni: Mit gondolsz, azok a szegény, agyonkinzott, megcsufolt, rab testvéreink 20 hosszú év óta nem hallottak megértő, testvéri szót. 20 év óta nem érezték a testvéri szív dobogását. Milyen örömmel, boldogan fogadják ezt a te hűséges, meleg, kis, magyar szivedet. Ezt add nekik! Ezt küldd nekik! Aki tud, hoz anyagi segítséget, a holnapi ünnepélyükre. Te pedig gazdag szived nemes ajándékát adod!

Kató: Pista, én már ki is találtam, mit adj!

Mind: Mit, mit? Mondd hamar! Halljuk, halljuk!

Kató: Tanitónéni kérem, Pista a legjobb fogalmazó az iskolában. Dolgozatai mindig egyesek. S olyan szépen tud szerepelni is.

Tanitónéni: Na, én már tudom a gondolatodat. De csak mondd ki bátran, mindenki hallja!

Mind: Halljuk, halljuk!

Kató: Ugy gondoltam, hogy a holnapi ünnepségünkön, melyet a „Magyar a magyarért” — célra rendezünk, Pista mondjon szép bevezetőt.

Béla: Ugy, ahogy ő gondolja!

Feri: Ugy, ahogy ő teljes szívéből akarja.

Jóska: Nagyszerül! Pista ügyes légy! Olyan bevezetőt mondj, hogy mindenki szíve mélyéig meghatódjon, hogy a mi nemes, szent célra gyűjtött adományunk meggyarapodjék!

Vilma: Hallod, Pista? Örülj velünk!

Tanítónéni: Jól van, gyermekeim! Legyen úgy, ahogy ti akarjátok. Rendezétek meg a holnapi ünnepélyt úgy és olyan formában, ahogy ti akarjátok. Nem bánom, legyen Pista az ünnepi szónok. Hanem azt kikötöm, hogy eredmény legyen, szép, dús, gazdag eredmény. Áldja meg a jó Isten jó, nemes szíveteket!

Mária: Jaj de jó, mi rendezünk!

Bözszi: Mi tervezünk!

Vilma: Mi dolgozunk!

Kató: Mi imádkozunk!

Rózszi: Mi, kis iskolások küldjük a magyar segítséget, a magyar szíveket!

(Ezeknek gyors egymásután kell menni).

Boris: Magyar együttérzést, testvéri szeretetet.

Tanítónéni: Jó, jó. Szép a lelkesedés! Hanem most még szebb lenne, ha munkához fognátok.

Mind: (Ki akarnak menni) Rajta, induljunk!

Rózszi: De előbb szeretném, ha eljárnánk a holnapi táncunkat, legalább a tanítónéni kijavítja, ha még hibázunk.

(Két fiú, két lány a Ritka buza zenéjére — mely a kulisszák mögül hallatszik — szép, ropogósan eljárják a toborzót. Addig a többiek a háttérben csoportosulnak).

Tanítónéni: Na, gyerekek, ez gyönyörűen ment, minden hiba nélkül! Most pedig állapítsuk meg, mi legyen a holnapi ünnepélyünk meghívójának jeligéje?

Mind: (Kitörve, tomboló lelkesedéssel). Magyar a magyarért! Magyar a magyarért! Vissza! Vissza! Mindent vissza! Pozsonyt vissza! Nyitrát vissza!

(Ének). Piros rózsa, fehér rózsa, de szép zöld a levele.
Az oláhnak, csehnek, rácnak, magyar földön nincs helye.
Ha nem megy ki, ha nem megy ki, magától,
Majd kimegy a magyar puska szagától.

Magyar zászló, magyar zászló, de szépen leng a színed.
Felvidékre a cseheknek üzenetet intenek.
Azt üzenjük, ha nem megy ki magától,
Majd kimegy a magyar puska szagától.

(Félkörbe fogódzkodva jobbra kettő, balra kettő lépést járva ropogósan éneklük. Dallam: Galicia köröskörül füstölög).

Tanítónéni: Elveszhet-e az a nép, melynek ilyen fiai és leányai vannak?

Mind: (Kis zászlókat magasba tartva, lelkesen). Nem, nem,

soha! Nem, nem, soha! (Kimennek, csak Pista marad benn egyedül).

Pista: (Egyedül. Sétálgatva kezdi a beszédet, majd leül a színpad háttérében közepén, hogy hely legyen a háttérben előre felállított második függöny széthúzásához, ami már a játék elejétől előkészítve ott van). Elmentek! Egyedül maradtam. Istenem! Milyen aranyosak, milyen jók voltak. Hogy szeretnek engem, szegény kis árvát. Hát én legyek az ünnepi szónok? Annyi mindennel tele van a szívem, hogyan foglaljam én azokat szavakba? Ugy, ahogy itt benn érzem. (Álmosan). A kis Miska. A hős Miska! (Lassan piros fényre váltjuk a villanyt, mintha sötétedne). Az ő szerepe mégis csak jobban tetszik nekem. Istenem! Milyen sötét lett! Kicsit fázom is. (Álmosan, borzongva). Álmos is lettem. Pedig most irni-kel-le-ne. Angyal-kám, se-gits! (Elalszik).

Magyar angyal és a kis Miska jön. (Miska magyar ruhában, de szárnya van. Kezében egy kis piros-szíves könyvecskét hoz, amit majd Pistának fog ajándékozni).

Magyar angyal: Erre, erre Miska. Itt a kis barátod, akit mindenáron meg akartál látogatni.

Miska: Igen, mert ő éppen olyan szegény és árva, mint én. Segíteni szeretnék rajta.

Magyar angyal: Hisz hallottad, mit határoztak társai és jó tanítója?

Miska: Igaz, hallottam. De mégis mindig engem emleget, az én történetemmel foglalkozik. Hős szeretne lenni, mint én.

Magyar angyal: Ezen ne csodálkozz, Miska. Hiszen magyar, nyakas, keményfejű kis magyar!

Miska: Magyar angyal, tudod mit gondoltam?

Magyar angyal: Mit, kivele bátran!

Miska: Nem haragszol meg, ha valamire megkérlek, nagyon, nagyon szépen?

Magyar angyal: Kis hősem, szívesen mindent, ami módomban áll. Hisz ugy szeretlek. S ahogy én a kis Miskát ismerem, nem is magának kér, hanem ennek az alvó emberkének. Igazam van-e?

Miska: Igen! Igazad van. Hallottad, hogy ő lesz holnap az ünnepi szónok s hogy milyen jó fogalmazó.

Magyar angyal: Igen, s ne is féltsd te őt. Megbirkózik a feladatával.

Miska: Tudom. De mégis arra kérlek, hagyjuk itt neki kis piros magyar szívemet. Ebbe beleirtam lelkem melegével, piros vérem minden kifolyt cseppjével, hogy mit mondjon holnap, hogy mit üzenek én a magyar testvéreknek. Hisz én tudom legjobban, mit szenvednek ott a Felvidéken.

Magyar angyal: Jól van Kicsim. Szívesen megengedem. Ez a kis szív, teleirt lapjával. — Miska a kis szívet Pista ölébe helyezi) legyen utmutatója a most elinduló új magyar életnek. Mert Isten nagy dolgokra rendelte ezt a kis emberkét. Csókod, (Miska megcsókolja az alvó Pistát, közben a hátsó függöny szétnyílik s a háttérben égycsucsban összeérő angyal-létra látható úgy, hogy az eleje papírból készült felhőkkel van bevonva, hogy a létra mivolta kivehető ne legyen. A létra-fokokon menetelesen felfelé angyalok ülnek. Kezükben kis nemzeti zászlókat tartanak. A csúcson ülő, egy babérkoszorút tart a magasba, hogy körülbelül Miska feje felett legyen), melyet a homlokára lehelsz, legyen a magyar Muzsa csókja, kísérje, ihlesse, e magyar lélek tollát. Isten akarata, hogy ő, ki testben beteges, földi javakban olyan nincstelen, gazdag költői lélek birtokosa legyen. Megnövekedve dolgozzék, munkálkodjék! Nemes lelkével, ékes tollával, a magyar ifjuság irányítója, utmutatója legyen. Így lesz a kis Pistából is nagy magyar hős. (Rámutatva). A kis Miska, a kis Pista! Egyformán hős mind a kettő. Egyik a haza oltárára helyezte fiatal gyermek-életét, a másik, erős, férfias élettel küzd a szent célért. **Magyar a magyarért!** (Középre lépve, lelkesen hazafiasan). Értse meg minden magyar ember, hogy van mindenkinek feladata a neki kijelölt uton. Állja meg a helyét mindenki ott, ahová az Isten keze állította. Maradjon hős katonaként a vártán, mindig előre nézve, soha vissza, soha oldalt. Előre, erős akarattal, el nem lanyhuló kitartással. Ki palatáblával, ironnal; ki ásóval, kapával; ki karddal, puskával; ki eszével, irányító tehetségével. Egy célért: **Magyar a magyarért!** Csonkaország a magyar Felvidékért! Ez a fontos a mai nehéz történelmi napokban. Ne azt nézzük, ki mit áldoz, mit ad, mit nem ad; hanem azt, hogy mit érek én, mit nyújthatok én. Kezdjük ezt már kicsi gyermek-korunkban. Akkor lesz eredmény. Megértjük a magyar álmok beteljesülését. Magyar lesz megint Pozsony, Nyitra, Kolozsvár, Szabadka! Mert fél munkát nem akarunk! Fél eredménnyel nem elégszünk meg! Mindent vissza követelünk! **Vissza! Mindent vissza!** (Nem kell nekünk a más folyója — ének hangjai mellett lassan bevonulnak az összes szereplők. Festői csoportban elhelyezkednek. Igazságot Magyarországnak — után áhitatosan eléneklik a magyar Hiszekegyet, majd szép lassan kivonulnak. A hátsó függöny is összehúzódik, Miska és a magyar angyal is eltávoznak. A kis magyar szívet Miska ölében hagyják).

Pista: (Ébredezve). Mi történt velem? Hol vannak? Hová lettek? Itt a kis piros szív. Teleirt lapokkal. De minden oldal egyformán végződik. Minden oldalon egyet ismétél Miska. (Az angyali jelenéstől kezdve, tehát ahogy Miska a magyar angyallal bejön, megint világos a színpad. Az égi jelenésnél még

erősebb világításnak kell lenni, mikor Miska ébredszik, megint sötét, piros este van.) — Olyan sötét van. Alig látom elolvasni. Pedig, hogy tüzelnek, perzselnek a betűk. (Feláll és előre jön). De érzem, tudom, mi akar ez lenni. Lelkembe világít és mutatja az utat, melyet Isten keze jelölt meg számomra. Áldott legyen érte az Ő szent neve. Igaz, fáradságos, göröngyös ez az út, magyar út, tele szenvedéssel. De a golgota után jön a feltámadás. A cél világít! Int! Jövünk, megyünk, dolgozunk egymásért,

Magyar a magyarért,
Egy isteni örök igazságért!
Magyarország feltámadásáért! Amen.

(Az utolsó ima alatt összetett kézzel áll a kis fiú a színpadon. Kivül a Rákóczi induló hangzik egyre halkulón).

